

σει, ο οὐρανός θαμπός, γαλακτιασμένος κι' αυτός. "Όλα έχο-
ρευαν ένα τρομαχτικό χορό γύρω στην «'Αθηνά» που έχορευε
κι' αυτή άπελπισμένα μέσα σ' αυτή τή μανία τών στοιχείων με
τραγουδιστή τόν άγριο Βορρηά, που έσφύριζε στ' άρμπουρα και
στους μακαράδες και είχε σ' αυτόν τόν χορό φωταψία τρομακτι-
κή, τις άστραπές, που αϋλάκωναν αδιάκοπα τόν σαστισμένο ό-
ρίζοντα.

Ο γέρο-θαλασσινός, ό ταξιδεμένος αναρίθμητες φορές, σ' αυ-
τή τή θάλασσα, που καίει καρδιές, άρχισε νά καταλαβαίνει πώς
δέν θά μπορέση νά φθάση ώς τόν τέλος.

Έρριξε τά γυαλιά κατά μέρος κ' έδωσε διαταγές για τις
θάρκες. Τό καράβι έκανε νερά, έγερνε από τή μιá πλευρά, δέν
άκουγε τιμόνι, έτριζε σαν άπελπισμένο.

Μέσα στις άστραπές ή στερηά έφαινονταν κοντά. Κι' ό,τι έ-
περίμενε για παρηγοριά, για σωτηρία, ό καπετάνιος ήταν τώ-
ρα ό χάρος όλozώντανος έτοιμος νά ξεκληρίση και καράβι και
άνθρώπους.

— Παιδιά στις θάρκες και ζωστήτε τις κουλούρες! φώναξε.

Η θάρκες έτοιμάστηκαν, τις έρριξαν στην άφρισμένη θά-
λασσα, κ' έμπηκαν όλοι μέσα για νά τραθήξουν στη στερηά.
Μέσα στη ζάλη τους όμως και μέσα στο σκοτάδι που τους έ-
τριγύριζε δέν έπρόσεξαν νά μετρηθούν. Δέν είδαν ότι λείπει
ένας.

* * *

Μόλις άνοιχτηκαν λίγο, από τόν καράβι, που τόν άφηκαν άκυ-
βέρνητο στην τύχη του, άκούστηκε σαν κραυγή πόνου από τόν
ώμορφο σκάφος τόν τρίξιμο που έκαμε, πέφτοντας άπάνω στους
θράχους. Τά ρεύματα τόν ξέσπυραν με άκράτη όρμη, έπεσε άπά-
νω στους θράχους και σέ λίγο, ξύλα σπασμένα και σκορπισμέ-
να στο μανιασμένο πέλαγος, έπαράδερναν έδω κ' εκεί, για νά
λένε στους άλλους που έταξίδευαν ότι έχάθηκε ένα καράβι.

Μά κ' ή θάρκες δέν μπορούσαν νά κρατηθούν.
Τά ρεύματα τις έσπρωξαν κι' αυτές στην άξενη
στερηά, που δέν είχε τόπο νά πατήση κανείς
και νά σωθή. Θρύψαλα κ' ή θάρκες με τόν πρῶ-
το χτύπημά τους, σκορπισμένοι κ' οί ναυαγοί,
παλεύοντας πειά νά σωθούν με τόν κολύμπι. Μά-
ταια όμως. Έπήγαν όλοι χαμένοι.

Έπέρασε καιρός και δέν έμαθαν τίποτα στο
νησί για τόν καράβι. Οί άλλοι γύρισαν όλοι, μά
ή «'Αθηνά» με τους Ρωμάνους, που ήταν πάντα
πρώτη και στο φευγιό και στο γύρισμα, δέν έ-
φάνη πουθενά. Κανείς δέν είπε τίποτα στους έδι-
κούς τους, που τους έπερίμεναν. Μά όλοι έκα-
τάλαβαν τήν τύχη που τους θρήκε κι' όλοι έ-
μαυροφόρησαν.

Κ' ή μάνα του Σκεπάρνη, άπαρηγόρητη κι'
αυτή που έχασε τόν γιό της, χωρίς νάνε θαλασ-
σινός, έκλειστηκε στο σπίτι της με κλάματα,
και μοιριολόγια.

* * *

Μέσα στο μεγάλο κακό τής καταστροφής, τις
στιγμές που έπροσπαθούσε καθένas νά σωθή, ό
Σκεπάρνης δέν έπρόλαβε κι' αυτός νά πηδήξη
στη θάρκα κ' έμενε μόνος του μέσα στο καράβι, που έπεσε στη
στερηά. Τόν κύμα που παρέσυρε τόν καράβι έτραθήχτηκε πίσω
για νά γυρίση πάλι πιο όρμητικό και μαζί του έτραθήξε και
τόν Σκεπάρνη, που μέσα στην άπελπισία του, γδαρμένος από
τά χτυπήματά του στους θράχους, άγκάλιασε ένα χοντρό ξύ-
λο που έτυχε μπροστά του, και θρέθηκε μαζί μ' αυτό πάλι στη
μέση του πελάγους, ξεμακρυσμένος από τή στερηά. Η γύρω
θάλασσα ήταν γεμάτη συντρίμματα του καραβιού μέσα σ' αυτά
ήταν κι' ό Σκεπάρνης άγκαλιασμένος στο ξύλο, πότε χαμένος
στους τρισάθους λάκκους τών κυμάτων, πότε στον άφρό. Έ-
κρατούσε όμως. Κανείς από τους άλλους, ούτε ή θάρκες δέν έ-
φάνηκαν πουθενά.

Όταν ξημέρωσε, άρχισε νά μετριάξη και ή φουρτούνα και ό
ναυαγός σφιγμένος άπάνω στο ξύλο, μισοπνιγμένος, φουσκωμέ-
νος από τή θάλασσα, που είχε πει, περίμενε τόν τέλος του. Δέν
είχε πειά καμμιá έλπίδα, δέν ήξερε νά κολυπήση για νά μπο-
ρέση-νά πάη στη στερηά που ήταν κοντά του κ' έτσι έμεινε πειά
στην τύχη.

Τά κύματα, ήμερώτερα τώρα, τόν είχαν ξεμακρύνει από τόν
τόπο τής καταστροφής και άφοϋ τόν έσπυραν έδω κ' εκεί, τόν
έρριξαν σ' ένα αϋλάκι με χαλίκια, ήσυχο μά και έρημο.

Έκει έμεινε άναίσθητος ό μαραγκός τής «'Αθηνάς», περιμέ-
τό τέλος του ήταν άπελπισμένος και μέσα στην άπελπισία του
έσφιγγε ένα είκονισματάκι του Αγίου Νικολάου, που του είχε
κρεμάσει στον κόρφο του ή μάνα του άμα έφευγε. Ζαλισμένος,
άναίσθητος, άνίκανος νά κινηθή δέν καταλάβαινε πειά τίποτα
άπ' ό,τι συνέβαινε γύρω του. Κάποτε συνήλθε κ' έκατάλαβε
πώς ήταν σέ μιá καλύβα κ' έβλεπε γύρω του άνθρώπους που
προσπαθούσαν νά τόν φέρουν στη ζωή.

Ο Σκεπάρνης έσώθηκε.

Οί βοσκοί που τόν έσωσαν είχαν τόν χειμαδιό τους εκεί κον-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τόν ύπουργείον τής Άλιείας και τής Γεωργίας τών Ένωμέ-
νων Πολιτειών έχει στην ύπηρεσίαν του έναν υπάλληλο, του ό-
ποίου ή άποκλειστική δουλειά είνε νά δοκιμάξη με τήν γλώσσα
του τήν άλμυρότητα τής θάλασσας! Του πηγαινουν στο γραφείο
του δείγματα... θαλάσσης, τά δοκιμάζει και άποφάινεται άδί-
στακτα και με άκρίβεια σέ ποιá νερά ένδιαιτώνται περισσοτε-
ρα ψάρια.

* * *

Ένας Τσεχοσλοβάκος καθηγητής τής Μικροβιολογίας ισχυρί-
ζεται ότι τά μικρόβια που υπάρχουν στα νομίσματα, τά χρυσά,
τ' άσημένα, τά νικέλινα και τά χάλκινα, είνε άκίνδυνα, άντι-
θέτως πρὸς τά μικρόβια που υπάρχουν στα χαρτονομίσματα και
τά όποία είνε περισσότερα. Τά μικρόβια ζούν στα νομίσματα ά-
πό μιá ως όχτώ μέρες και στα χαρτονομίσματα από 75 ως 100.
Κατόπιν πεθαίνουν και παίρνουν τήν θέσι τους νέα.

* * *

Στό δικαστήριον τής άμερικανικής πολιτείας Κίρκλαντ Λέικ,
ένas δικηγόρος δοκίμασε μιá μικρή, όσο και πρωτάκουστη ά-
πογοήτευσι: Τήν ώρα που άγόρευε ύπερασπιζόμενος τόν πελά-
τη του, — έναν λωποδύτη — ό πρόεδρος έκαμε νόημα στον κλη-
τήρα νά φέρη μπρὸς στο δικαστήριον όλα τά κλοπιμαία. Άνά-
μεσα σ' αυτά, ό δικηγόρος διέκρινε και τό... ρολόι του! Ό-
στόσο ο εϋσυνειδητος δικηγόρος συνέχισε τήν άγόρευσί του με
τό ίδιο μπριό. Παρ' όλα αυτά, έχασε στο τέλος τήν δίκη, πήρε
όμως πειά τόν ρολόι του.

* * *

Οί ναυτικοί λέγουν ότι ό πιο έρημικός φά-
ρος βρίσκεται σέ μιá θρακώδη άραβική άκτή
τής Έρυθρής Θάλασσας. Ό φάρος αυτός είνε
γνωστός με τόν άλλόκοτο όση και συμβολικό ό-
νομα «Τά δάκρυα τής Χήρας». Κι' αυτό γιατί
έχτίστηκε από τήν χήρα ενός Βρεττανού πλοι-
άρχου, του όποίου τόν πλοίο θυθίστηκε στην ά-
κτή Τζεμπιλ Τάρ μαζί με όλο του τόν πλήρωμα.

— Έπί άρκετό χρονικό διάστημα, κανείς δέν
πήγαινε ν' αναλάθη ύπηρεσία ως φαροφύλαξ
στον φάρο αυτόν. Έτσι ή άγγλική κυβέρνησις ά-
νέθεσε τήν φύλαξί του και τήν λειτουργία του σέ
καταδίκους, στους όποιους χάριζε τήν μισή ποι-
νή τους.

* * *

Τόν πιο κουτό από τά κατοικίδια ζώα είνε ή
κότα. Μπορεί, π. χ., νά καθήση επί τρεις βδο-
μάδες πάνω σέ κάρβουνα, νομίζοντας ότι έκ-
κολάπτει τ' αυγά της.

— Ό φυσιοδίφης Όλιβερ Πάικ αναφέρει ότι ή
κότες κάθονται άφελέστατα έπάνω σέ ντομάτες,
καρόττα κι' ό,τι άλλο άντικείμενο, άδιαφορών-

τας για τόν σχήμα τους, νομίζοντας ότι πρόκειται περι αυγών.

— Και ένα άλλο παράδειγμα που άποδεικνύει άκόμα περισ-
σότερο τήν κουταμάρα τών κοτών:

— Άν τοποθετήσετε ένα μεγάλο κομματι γυαλι από ένα μο-
νοπάτι που περνούν κότες για νά φθάσουν τήν τροφή τους, θά
τις δήτε νά κάμουν κύκλο και νά τόν άποφεύγουν. Κατόπιν, ό-
ταν τόν θγάλετε, ή κότες από συνήθεια θά έξακολουθούν νά κά-
νουν αυτόν τόν κύκλο άσκοπα.

* * *

Γέρος πειά τυφλός άνίκανος νά δουλέψη πουθενά, θρέθηκε
τέλος στο νησί του, που τόν έστειλαν οί παιριώτες του νά πε-
θάνη εκεί. Είχαν περάσει χρόνια, κανείς δέν τόν έγνώριζε μά
και σέ κανένα δέν έλεγε τίποτε.

Μιá φορά μοναχά, που ήταν πειά στο κρεβάτι, για νά μη
σηκωθή, είπε στη γυναίκα, που τόν εκύτταζε:

— Έπνίγηκαν όλοι οί θαλασσινοί! Έμεινα μόνος έγώ ό Σκε-
πάρνης. Μου έγγραφε κι' άλλα ή Μοίρα νά δοκιμάσω.

Κ' έδωκε σ' αυτήν τήν γυναίκα τόν είκονισματάκι του Αγίου
Νικολάου, που τόν είχε στον κόρφο του, δώρο τής μάνας του και
της είπε:

— Αυτό μοθμεινε. Πάρ' τόν νά θυμάσαι τόν Κωσταντή τόν
Σκεπάρνη.

Σ ί φ ν ο /

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

